

række, troer jeg dog nok, man tør sige, at det er et ikke uvigtigt Spørgsmaal, der her er Tale om. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds har allerede og, som det forekommer mig, fuldkomment rigtigt omtalt det uheldige Forhold mellem Indenrigsministeren og Forpagteren. Det er virkelig et Forhold, som bedst betegnes ved et Udtryk, som den høitærede Minister brugte om de Forde og det Tilliggende, der var ved Stutteriet, nemlig at det var „sammenkliffret Gods“, thi Forholdet er virkelig sammenkliffret og det paa en meget uheldig Maade. I Commissionens Betænkning af 2den November 1865, som jeg allerede har henledet Opmærksomheden paa, gives dette Forhold dog betydeligt mere frit; man fordrer Mere af Forpagteren, men man yder ham ogsaa Mere, man overlader ham ganske anderledes at gjøre, hvad han finder fornuftigt, end man gjør ved denne Lov, thi her skal Indenrigsministeren give sit Samtykke næsten til alle de vigtigere Dele af Bestyrelsen, og det tør jeg dog forudsæe, saafremt dette Lovforslag ulykkeligvis skulde blive til Lov, at dette vil være til overordentlig Skade for alle Parter. Jeg vil dog endnu bemærke, hvad det Finantfelle angaaer, at det skulde gjøre mig meget ondt at være med til at foraarsage Forpagteren stor Skade, thi det er jo betydelige Beløb, der her kunne tabes. Den høitærede Minister har gjentagne Gange henledet Opmærksomheden paa den uheldige Stilling, som den eller de, der maatte overtage Stutteriet, vilde komme i, og det store Tab, de vilde lide, men jeg vil nu nødig række Haand til at foranledige Tab for Andre, naar jeg ikke selv har nogen Fordeel deraf, og i dette Tilfælde er Staten virkelig haardere. Jeg skal ikke paa nogen Maade indlade mig paa nogen Kritik over nærværende eller forhenværende Heste; Sigt have vi havt nok af, og man kan vist samle det under Et ved at sige, at i al vor Tid, ja langt før vor Tid, har det været daarligh med Stutteriet fra Begyndelsen til Enden. Jeg gjentager, hvad jeg altid er gaaet ud fra, at Frihed i disse Forhold som i de fleste andre er det Gavnligste for alle Parter. Jeg troer ikke, at man har udrettet

eller at man kan udrette noget Fornuftigt ved Hjælp af en saadan Fabrik for Landets Hestavl. Jeg har ligesaa megen Interesse for denne som noget andet Medlem, og netop fordi jeg har Interesse for den, fraraader jeg Forholdsregler, som jeg troer ville skade den.

Syns. Jørgensen: Jeg havde ventet i det Foredrag, som vi nu hørte af det ærede Medlem, at faae nogle flere af de historiske Billeder, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) opfordrede ham til at komme frem med. Smidlertid var, som man jo kunde vente, dette Foredrag saa belærende og ophylende i adskillige Retninger, at jeg ikke, naar jeg seer det fra dets Hovedstandpunkt, har nogen Grund til at klage derover. Men endssjøndt jeg indrømmer dette i dets Almindelighed, saa forekommer der dog Et og Andet deri, som jeg vil tillade mig at sige et Par Ord imod eller til nærmere Forklaring af, efter mit Synspunkt. Det ærede Medlem var noget om over de eventuelle Forpagtere, men denne Omhed var maaffee dog vel vidt dreven, idet han alene tog Hensyn til deres Pengepung og ikke til de andre Omstændigheder, der maaffee kunde lede dem til at give sig af med det omtalte Foretagende. Det ærede Medlem omtalte et Tab af 74,000 Rd. fordeelt paa 20 Aar (Stemmer: Plus 138,000 Rd.) — Naah! plus 138,000 Rd., ja lad saa den Sum ogsaa komme til —, og selv om det ærede Medlems Beregning er rigtig — jeg seer ikke hvorledes 3,000 Rd. om Aaret i 20 Aar kan løbe op dertil —, saa troer jeg dog at turde sige, at det vil tale til Fordeel for Lovforslaget overfor den Sum, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Rielsen) ophylste, at der var gaaet til i de forløbne 20 Aar, nemlig 600,000 Rd. Det ærede Medlem spurgte: Hvem er de Private, der skulle overtage Stutteriet? Hvis det ikke vil være uhøfligt, saa vil jeg her sige, at det bringer mig Noget til at tvivle paa, om det ærede Medlem har gennemlæst Lovforslaget og dets Motiver, idet der staaer her i Motiverne, at det er kommet til Regjeringens Kundskab, at flere af Landets større Jordbrugere ere villige